

ὑπέραντοι ἤπειροι αἱ ὑπερηράνως ὀνομαζόμεναι μέρη τοῦ κόσμου.

Ἴσως ἂν εἶχομεν ὄργανα ἀντιληπτικώτερα, ἐβλέπαμεν τὴν γῆν ἀκαταπαύστως δονουμένην. Οἱ ἀστρονόμοι παραπονοῦνται ὅτι τὰ ὄργανα αὐτῶν διαταρασσόμενα, ἀλλὰ πῶς ἀνεξήγητον, ἀναγγέλλουσι τὴν ἀστασίαν τοῦ φέροντος αὐτὰ γίνου φλοιοῦ. Κατὰ τοὺς τελευταίους σεισμούς τῆς Βιθυνίας, ὁ Κ. Ἡλίας Βωμόν, ἐν ᾧ ἐνσαρκούται οὕτως εἰπεῖν σημερον ἢ γεωλογία, ἠρώτησε τὸν Κ. Ἀβαδῖαν, καθιδρύσαντα κατὰ τὰ δυτικά Πυρηναιὰ τὰ ἐντελέστατα ὄργανα αὐτοῦ, εἰ ἐκπεπληρωμένον δι' αὐτῶν στερεώτατα ἐγκαταστημένων εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς οἰκίας του, ἐκταχτὸν τινα μεταβολήν. Οὗτος δὲ ἀπεκρίθη ὅτι ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἶδε διὰ τῆς διόπτρας καὶ τοῦ μικροσκοπίου τὰς κινήσεις τῆς γῆς, αἵτινες τέσσαρας χιλιάδας σταδίων μακρὰν συνετάραξαν τοὺς Μουσουλμάνους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατεδαφίσασαι τὰς οἰκίας των καὶ καταστρέψασαι τοὺς κατοίκους των.

Εἰς τὰ μέρη τὰ ὑποκείμενα εἰς σεισμούς ὑπάρχει ἀρχιτεκτονικὴ τῆς ἰδιάζουσα, ὥστε τὰ κτίρια, ἂν δὲν ἀνθέξωσι νὰ πέσωσι τοῦλάχιστον ἀσφαλδέστερον τὰ κενὰ μέρη τῶν παραθύρων καὶ τῶν θυρῶν χρησιμεύουσιν ὡς ἀστυλα τῶν μὴ προφθανόντων νὰ καταφύγωσιν εἰς θέσεις ἀνοικτάς. Οἱ τοῖχοι γεμιζόμενοι μᾶλλον ἢ κτιζόμενοι ὑπὸ ἀχύρων καὶ κλαδίων ἀντέχουσιν ἕνεκα τῆς ἀσθενείας των. Ἐπὶ τοῦ προμεροῦ σεισμοῦ τοῦ συμβάντος τὸ 1827 ἔτος ἐν Ἀμερικῇ, ὁ Κ. Βουσιγκῶλτ, καθήμενος καὶ κρατῶν ὠρολόγιον ναυτικόν, κατεφρόνησε τὸ μετέωρον καὶ ἐμέτρησε τοὺς τακτικούς ψόφους τοῦ ὑπογείου κεραινοῦ διαρκέσαντας ἐξ λεπτῶν σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ διάρκεια αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μεγίστη πασῶν ἐξ ὧν ἔσται παρατηρήθησαν. Αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ ὁ σοφὸς περιηγητὴς διότι ἡ οἰκία του ἦτο ξυλίνη καὶ ἀχυροσκεπῆς, ἀφῆκε τὸν σεισμὸν τὰ μὲν ἐπιπλα τοῦ κοιτῶνος του περιφέροντα, αὐτὸν δὲ συνταράσσοντα ἐντόνως ἐπὶ τῆς ἐδρας του, καὶ ἡσχολήθη εἰς τὸ ἔργον του.

Ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Συνετίου, γνωστοτάτας γενομένας διὰ τὸν Κ. Βιλλεμαίνου, ὅτι ὁ ἀγαθὸς οὗτος τῆς Ἀφρικῆς ἐπίσκοπος, εὕρισκόμενος ἐν Θράκῃ ἐπὶ τινος σφοδροτάτου σεισμοῦ, ἐνόμισεν ἀσφαλὲς νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν θάλασσαν « *Ἐσσειε ὁ Θεὸς τῆς ἡμέρας πολλάκις καὶ πρὸς ἰκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι, κρηναὶ οἱ πλείους· τὸ γὰρ ἕδαφος ἐκτραδαίετο, ἐν ᾧ νομίσας ἐγὼ τὴν θάλατταν τῆς γῆς ἀσφαλέστερον καὶ τὸ πέλαγος, κατατείνω δρόμον ἐπὶ τὸν λιμένα, μηδενὶ λόγον δοῦς, ὅτι μὴ τῷ μακαρίτῃ φωτίῳ, καὶ τούτου πύρβωθεν ἐγκραγῶν, καὶ τῇ χειρὶ σημήνας ὅτι οἰρήσομαι » (*)*

Πολλοὶ ναυτικοί, καὶ μάλιστα ὁ Ναύκροτος Dupetit Thouars, ἠσθάνθησαν δονήσεις ἐν μέσῳ τοῦ

πελάγους, καὶ πάντες λέγουσιν ἐκ συμφώνου ὅτι ὁ κλόνος ἦτο ἀπαράλλακτος ὡς τῶν ἐγγριπτόντων εἰς πέτρας πλοίων· ἀλλὰ ποτὲ ἐν μέσῳ τοῦ πόντου δὲν ἐπέφερον βλάβην οἱ σπασμοὶ οὗτοι, ἐνῶ παρὰ τὴν ἤπειρον, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν σεισμῶν τῆς Ἰαμαϊκῆς καὶ τοῦ Καλλάου, πλοῖα ἐρρίφθησαν εἰς τὴν παραλίαν ὑπὸ τῆς συνοδευσάσης τὸν σεισμὸν πλημμύρας καὶ ἀπωλέστησαν. Ἡ συνταγὴ ἄρα τοῦ ἐπισκόπου τῆς Κυρήνης ἔσται ἀπταιστός ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα, καὶ διὰ τοῦτο προτρέπω τοὺς φοβουμένους τὸν προσεγγῆ σεισμὸν — ὅστις ὅμως δὲν θέλει ἔλθει — νὰ κατασκευάσωσιν ἐπ' αὐτοῦ οἰκίας ἀθάθρους συνδεομένας μετὰ τῆς ὄχλης ἢ μετὰ τοῦ μυχοῦ τοῦ ποταμοῦ δι' ἐλαστικῶν καμῆλων μόλις μεταδιδουσῶν τὰς κινήσεις τῆς γῆς, ἢ μᾶλλον νὰ κρεμάσωσι τοὺς κραδῶντας αὐτῶν ἀπὸ ἀεροστατικῶν μηχανῶν καὶ νὰ ἀναπαυθῶσιν ἐν αὐταῖς. Ὡ! τότε ἡ ἀσφάλεια ἔσται βεβαιωτάτη, καθόσον τουλά, ιστον ἀποθλέπει τοὺς ἀπὸ τῶν σεισμῶν κινδύνους!

Ὀλίγα ἔτι ἐν ἀποδείξωμεν ὅτι μικρὰ ἢ πιθανότης τῆς διὰ σεισμοῦ ἀνατροπῆς τῶν Χριστιῶν. Οἱ κατασκευάζοντες χάρτας γεωγραφίας φυσικῆς, ἐπιμενοὶ εἰς τὴν ἀξιόλογον ἰδέαν τοῦ Κ. Καρόλου Λυπίνου, διαιροῦσι τὰ μέρη αὐτῶν διὰ χρωμάτων. Οὕτω, ὅλοι οἱ τόποι ὅου συνέδησαν συνε, ἔσπερον τρομερώτεροι σεισμοὶ διεκρίθησαν διὰ γραμμῶν βαθύτερον κερωματισμένων ὅση λοιπὸν μελανωτέρα εἶναι ἡ γραμμὴ, τόσω πλέον ὑπόκειται εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν μετεώρων τούτων ὁ τόπος ἐκεῖνος. Ὅθεν, ἐὰν οἱ Γάλλοι ρίψωσι τὴν βλέμματά των εἰς ἕνα τῶν χαρτῶν τῆς Εὐρώπης, θέλουσιν ἰδεῖν χαίροντες ὅτι τὸ περιλαμβάνον τὸν Σηκουάνα, τὸν Λίγυρον καὶ τὰς ἀρκτικές συμβολὰς τοῦ Γιβρόντης, περικαλλύνεται ὑπὸ γραμμῆς καθαρωτάτης σημαίνουσας μεγίστην ἀσφάλειαν.

(BABINE. Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΑ (*)

ΛΑΒΕΡΤΟΣ ΔΥΡΕΡ, ΡΑΦΗΛ, ΚΑΙ ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΣ.

— 0 —

Ἀλβέρτος Δύρερ.

Ὁ Ἀλβέρτος Δύρερ ἐγεννήθη τὸ 1470 ἐν Νυρεμβέργῃ, δεκατρία ἔτη πρὸ τοῦ Ῥαφαήλου. Ἐνέκυψεν

(*) Ἡ ἀνωτέρω διατριβὴ πρωτοτύπως μὲν συγγραφεῖσα γαλλιστί, ἀνέκδοτος δὲ εἰσέτι, ἀπελίσταται εἰς τὸν γλαυκὸν κλάσμον τοῦ Κ. Καρόλου Ποσσίνου, περὶ οὗ ἐγράψαμεν ἐν τῷ ΡΚΗ' φυλλαδίῳ τῆς Πανδώρας (σελ. 491). Ἐκδοῦς, εἰ καὶ μετὰ πολλῆς μετριοφροσύνης, εἰς τὰς ἐπανειλημ-

(*) Αἱ ἐπιστολαὶ Συνετίου τοῦ Κυρηναίου. Πολυμήνει 61, σελ. 87. Ἐκδ. Βιέννης, αΨ45.

δὲ νέος ἔτι μετὰ πολλοῦ ζήλου εἰς τὴν τέχνην τῶν χρυσογράφων, ἐκ τῶν ἀξιολογωτέρων κλάδων τῆς καλλιτεχνίας θεωρουμένην τότε. Ἄλλ' ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς χρυσογραφίας εἰς τὴν σεμνὴν καὶ ἤρεμον γλυπτικὴν, τὰ μάλιστα συναρμοζομένην πρὸς τὸν γερμανικὸν χαρακτῆρα, ἦν οὕτως εἰπεῖν φυσικὴ ὄθεν καὶ ὁ Ἀλβέρτος τοσαύτῳ ἐπέδωκεν εἰς αὐτὴν διὰ τε τῶν ἐπὶ γάλυθος καὶ ἐπὶ ξύλου ἔργων αὐτοῦ, ὥστε ταχέως ἀνεδείχθη ὑπέρτερος πάντων τῶν Γερμανῶν χαρακτῶν ὅσω ὁμοῦ ἀνώτερος καὶ ἂν ἐφάνη μετὰ ταῦτα τῶν ζωγράφων τῆς ἰδίας πατρίδος, ἀναντιρρήτῳ ἔστι ὅτι ἡ δύναμις τῆς τέχνης καὶ ἡ ἀπαράμιλλος εὐχέρεια αὐτοῦ ἀναφαίνεται ὁλόκληρος ἐν τῇ μετρίστροφῳ αὐτοῦ γλυφίδι.

Ἄλλ' ἐν τῷ εἰς τὴν ἑραυμένην καὶ ἀπάσας αὐτοῦ τὰς διευθύνσεις τὸ στάδιον τῆς ζωγραφικῆς, ἀνεδεικνύετο συγχρόνως καὶ ἀρχέτυπος χαρακτῆρ τοῦ αἰῶνος, ἐμφανίζων εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ νοῦ ἐν μέσῳ τῶν πολυτάραχων κυμάτων τοῦ ἔρωτος ὥστε ὑπῆρξε φιλόσοφος βαλῆς, πραγματευθεὶς περὶ τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ ἐπιστημῶν, καὶ συγγράφας περὶ τε τῶν ἀνθροπῶν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, καὶ περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Καθὼ δὲ καλλιτέχνης ἐδημιούργησε κόσμον εὐρυχωρότατον καὶ ὑπερφύεστατον διὰ τε τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν ἁρμονίαν ἐνταυτῷ τῆς ὕλης, κόσμον, εὐρισκόμενον εἰς μόνα τὰ βάθη τοῦ μεταίωonos, καὶ συγκαταστρεφόμενον οὕτως εἰπεῖν μετ' αὐτοῦ. Ὅθεν πάντα φαίνονται πρὸς ἡμᾶς θαυμαστά καὶ παράστασις τοῦ ἦθους ἐμφαντικῆ, καὶ θέσεις σώματος ἀπαράμιλλοι, καὶ συμπλέγματα πρὸ πάντων ἀναδεικνύουσιν αὐτὸν τὸν πρῶτον ὄλων τῶν ζωγράφων, συγχρόνως δὲ καὶ νοῦν δεξιόν, καὶ μέγαν ποιητὴν. ἢ ἴτε γελᾷ εἴτε κλαίει, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ φαίνεται πάντοτε μεγάλη καὶ ἰσχυρά.

Ἴδετε τὴν δημώδη ἐκείνην σκηνὴν τοῦ Ἀλβέρτου, τὸν ἄνδρα τοῦτον καὶ τὴν γυναῖκα ἐκείνην χορεύοντας, καὶ θαυμάσατε τὴν ἀλήθειαν τῆς παραστάσεως καὶ τὸ ὄψος τῆς ποιήσεως, δι' ὃ ὑπερτερεῖ κατὰ πολὺ τὴν φλαμανδικὴν σχολήν.

Πολλάκις παρέστητε τὸν φλαμανδὸν ἄσπρον, ἀπαρράλλακτους ἔχοντα τοὺς ἐλευθέρους αὐτοῦ τρόπους, καὶ τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῷ ἀνυπόκριτον μὲν ἀλλὰ χυδαίαν παρρησίαν. Παριστᾶ δὲ καὶ τὰ κατ' εἰκὸν ἀπλυττάτα καὶ γαλήνια, εὐστόχως συναρμοζομένα πρὸς τὸν σοφὸν ὅν θέτει ἐπιμελῶς εἰς τὸ μᾶλλον σκιερὸν καὶ προκαλῶν τὴν μελέτην μέρος.

Κατὰ τὴν ἐν τοῖς στρατοπέδοις διατριβὴν αὐτοῦ, ἐπλούτισε τὴν φαντασίαν διὰ τῆς ποιήσεως ἣτις ἐχαρακτῆριζε τοὺς Γερμανοὺς ἱπποτάς, διατηρήσαντες πάντοτε τὸ ἦθος βαρῦ· αἱ μάχαι ἅς ἐξωγράφησεν, ἀληθῆ ἀριστουργήματα εὐρύθμου διατάξεως, συμπλεγμάτων, στάσεων ἀνδρικών συνάμα καὶ συνεσταλμένων, ὡς ἀπῆτουν αἱ πανοπλίαι τῆς ἐποχῆς

μῆνας ἡμῶν αἰτίσεις, συγκτιένουσι νὰ ἐπιτρέψῃ ἡμῖν τὴν ἐλευθερίαν μετέφραξιν καὶ δημοσιεύσιν αὐτῆς, ὡς καὶ τινῶν ἄλλων ἐπίσης ἀνεκδότων, ἃ θέλομεν ἐπίσης ἐκδώσει. ΣΗΜ. ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝ.

ἐκείνης, ἀποδεικνύουσιν ὅτι πάντα ἦσαν συνήθη καὶ ἐφικτὰ εἰς τοῦ Ἀλβέρτου τὴν μεγαλοφυίαν.

Ἄλλ' ἴδωμεν τὸν Δύρερ καὶ ὡς Γερμανὸν εὐσεβῆ καὶ πάσχοντα· διότι ὁ μὴ ἀναδιφῆτας τὰ ἀναρίθμητα θρησκευτικὰ αὐτοῦ ἔργα, τοὺς βίους τοῦ Ἰησοῦ, καὶ μάλιστα τὸ πάθος ὃ μεταδίδει εἰς πᾶσαν αὐτοῦ εἰκόνα, βεβαίως δὲ ἐγνώρισεν αὐτόν. Ὁ Ἀλβέρτος Δύρερ ἐπιστέφει τὰ ἔργα αὐτοῦ διὰ τῆς θρησκείας. Καὶ ὅταν προσεύχεται, ἀνυψοῖ μὲν πρὸς οὐρανὸν βλέμμα πάσχοντος, ἀλλὰ βλέμμα ἐρηγενῶν ἐλπίδα. Πανταχοῦ βλέπει ἐν αὐτῷ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον αὐτοῦ· πανταχοῦ τὴν βαθεῖαν ἐκείνην ταπεινώσιν μετ' ἧς γονυπετῆς ἐν τῷ ναῷ προσεύχεται· πανταχοῦ τὴν μελαγχολίαν ἣτις κλίνει τὴν κεφαλὴν καὶ ὑγραίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· πανταχοῦ τέλος πάντων ὕψην ἀγωνιώσαν ἐν δοκιμασίαις, καὶ ἐκζητοῦσαν ἔλεος! Ἄλλ' ὦ τοῦ ὄψους τῆς Χριστιανικῆς πίστεως! τὰ παθήματα ταῦτα χρησιμεύουσι μετ' ὀλίγον εἰς ἐξεικόνισιν τῶν παθημάτων τοῦ Θεοῦ· διότι τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, τοῦ ὑπερφουδῶς τούτου σημείου, ὃ παραγνωρίζουσα ἡ διαφρονῶσα Εὐρώπη ἀνυψοῖ ὡς σύμβολον ἀλληλομαχίας, τὸ πάθος λέγω τοῦτο ἐνσαρκούται ἐν αὐτῷ τῷ Ἀλβέρτῳ. Ἐκάστη τοῦ καλλιτέχνου σελὶς στεναγμὸς ἔστιν ἡ δάκρυον χυθὲν εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Καὶ ὅταν ἡ Εὐρώπη διχοτομουμένη βιαίως διεγείρη τὴν μὲν Γαλλίαν κατὰ τῆς Αὐστρίας, τὸν δὲ Λουθηρον κατὰ τοῦ Πάπα, ὁ Ἀλβέρτος εἰσβάλλει ἐν τῷ μέσῳ φέρων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ μετὰ τοῦ συγκρουομένου καὶ διασπωμένου κόσμου, καὶ φέρων αὐτὸν μετ' ἀγάπης ἀνεκκαλήτου. Οὕτω, τὸ σύμβολον ἐκεῖνο ὃ πάντες οὐ ποιεῖται φέρουσιν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐμπνέει καὶ καταπλέγει ὁλόκληρον τὸν Ἀλβέρτον, καὶ ὁ Θεὸς ὅστις ἐγένετο ἄνθρωπος μετέβαλε τὸν ἄνθρωπον εἰς Θεόν! ἢ! ποτὲ δὲν ἐξηρευνήθη κατὰ βάθος ὁ Ἀλβέρτος, ποτὲ ὁ μελετήτας αὐτὸν ἱστορικός δὲν ἠτήλην ὄλον τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὀδύνης αὐτοῦ· ποτὲ δὲν ἀπέμαξε τὰ αἰώνια ἐκείνου δάκρυα!

Καὶ πλησίον τῆς μεγίστης ταύτης ὀδύνης τοῦ Χριστοῦ, ὅποσον ἀνθηραὶ καὶ γαλήνιοι παρίστανται αἱ παρθενικαὶ κεφαλαί, εἰς ἃς μετέφερον ὁ Ἀλβέρτος τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ταπεινώσιν τῶν παρθένων τῶν γερμανικῶν ἀγρῶν, μετὰ τοιαύτης μάλιστα καθαρότητος, ὥστε βλέπων αὐτὰς κατακλύζεσθαι ὅλος ὑπὸ αἰσθημάτων ἁγίων ὅποια δὲν ἠσθάνθης πώποτε!

Τὸν ἀπλοῦν καὶ ἀπαράμιλλον τοῦτον τρόπον τῆς παραστάσεως, ὁ Ἀλβέρτος ἐπιδύλασεν ἐπισκεπτόμενος τὰς καλύδας τῶν πτωχῶν ἐντὸς αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ἀγνήν καὶ σώφρονα στέγην τοῦ χωρικοῦ ἴδεν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ γεννώσαν ἐν φάτην. Γνωρίσας τὴν φύσιν ἐκ τοῦ πλησίον, αὐτὴν ἠγάπα νὰ παριστᾶ μετ' ἀκριθείας ἡ γραφὴ αὐτοῦ· Ἐντεῦθεν ἡ γενομένη κατ' αὐτοῦ κατηγορία ὅτι αἱ εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου ὄσας ἐξωγράφησεν ἦσαν σαρκικαί. Ἀλλὰ μὴ εἰμεθα ἄδικοι· ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ὁ Ἀλβέρτος ἤκμαζε τὴν ἸΣΤ' ἐκατονταετηρίδα ὅτε ἡ ὕλη ἐπεκράτει, καὶ ἐθριαμβεύσε

μάλιστα ἐπὶ τέλους. Ταύτην εὐρίσκωμεν καὶ ἐν τῷ Ἀλβέρτῳ, ὅστις δημιουργῶν ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ ὀγκώδεις καὶ παχεῖς φλαμανδοὺς, ρίπτει αὐτοὺς ὡσανεὶ κορεσθεῖς ἢ μωκτριζῶν ἐνώπιον τοῦ σταυροῦ, καταφρονῶν αὐτῷ τὴν σάρκα πρὸ τοῦ θείου συμβόλου. Ὄθεν ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, τὸ ὠραῖον καὶ τὸ δύσμορφον, ἀντιπροσωπεύονται παρ' αὐτῷ, ὅστις βλέπει τὸν κόσμον ὡς ἀπέραντόν τι στάδιον ὅπου παλαίουσι δύο ἀρχαὶ ἀντίθετοι, ἡ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἡ τοῦ κακοῦ· καὶ ὡς ὁ Δάντης, ἔχει προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ σταδίου τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄπως ἴδῃ τίς ἐπὶ τέλους ἐξουσιάζει τὸν κόσμον. Ἀλλὰ τὸ ἀτελεύτητον τῆς πάλης καταβάλλει αὐτὸν, καὶ ἀναπτύσσων τὰς πλατυτάτας πτέρυγας τοῦ νοῦς, ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ καταβαίνει εἰς τὸν ἄδ ν, καὶ σύρων αὐτοὺς μετὰ θαυμασίας δυνάμεως εἰς τὸ αὐτὸ πεδῖον, βιάζει ν' ἀντιπολεμήτωσιν. Ἐξουσιάζει καὶ τὸν Θεὸν καὶ τὸν διάβολον, θέλει νὰ μάθῃ τὴν μέλλουσαν τύχην τοῦ κόσμου, θέλει ἀφεύκτως τὸν νικητὴν. Τὸ τεράστιον τοῦτο ἔργον δι' οὗ ἀνετίθασεν εἰς τοιαύτην περιωπὴν τὴν καλλιτεχνίαν, ἐστὶν ἡ παράφρασις αὐτῆ τῆς Ἀποκαλύψεως. Ὁ Ἀλβέρτος ἀνέβη εἰς τὸ ἀνώτατον λυρικὸν ὕψος· καὶ ὡς κεκοπιακῶς καὶ ἀναυδος μετὰ τὴν πάλην, δεικνύει πρὸς ἡμᾶς διὰ τοῦ μακαρίου αὐτοῦ βλέμματος τὸν θρίαμβον τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ διάβολος ταρταροῦται ὑπὸ τὴν γῆν μωκώμενος ἐμμανῶς, καὶ ἐνῶ ἄγγελος τρέχει νὰ κλείσῃ τὴν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὄπην, ἄλλος ἄγγελος ἰστάμενος ἐπὶ ὄρους δεικνύει πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὴν μακαρίαν πόλιν ἧς τὰς πύλας ἀνοίγει ἀπεσταλμένος τις τοῦ οὐρανοῦ. — Τὸ ἀγαθὸν θριαμβεύει, γαλήνη ἐπικρατεῖ κατὰ τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπὶ τῆς ἀγίας πόλεως, καὶ νομίζει τις ὅτι ἀκούει ἀπὸ τῆς οὐρανόθεν μονῆς ψαλμοὺς καὶ ἤχους κιθάρης· παρῶτέρω δὲ ὁ διάβολος γίνεται ἀφαντος ἐν τῷ σκότει, ὃ διαδέχεται μικρὸν κατὰ μικρὸν φῶς αἰώνιον.

Οὕτω πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι καὶ αἱ ἀντιθέσεις τοῦ μεσαιῶνος ἀνευρίσκονται ἐν τῷ Ἀλβέρτῳ, καὶ λαοὶ, καὶ ἄστοι, καὶ εὐγενεῖς, καὶ ἐκκλησία, καὶ νοῦς, καὶ καρδία, καὶ πράξις, καὶ πνεῦμα, καὶ ὕλη, καὶ κάλλος, καὶ ἀμορφία, ταῦτα δὲ πάντα ἔχοντα μορφήν ἀτεχνον συγχρόνως καὶ ἐπιστήμονα, μορφήν ἐναρμόνιον, πρότυπον λαβοῦσαν τὴν οἰκογένειαν, ὡς καὶ ἄλλο νεώτερον αἰσθημα, τὴν μελαγχολίαν. Τοιοῦτος ὁ παράδοξος καὶ μυστηριώδης αὐτοῦ κόσμος ὅπου συναντῶνται καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ θλίψις, οὕτινος τὴν μὲν κορυφὴν λαμπρύνουσι τὰ ἀξαισία μυστήρια τοῦ Χριστοῦ, εἰς δὲ τὴν βάσιν ἔρπει καὶ παρανήχεται τοῦ ὀλέθρου ὁ δαίμων.

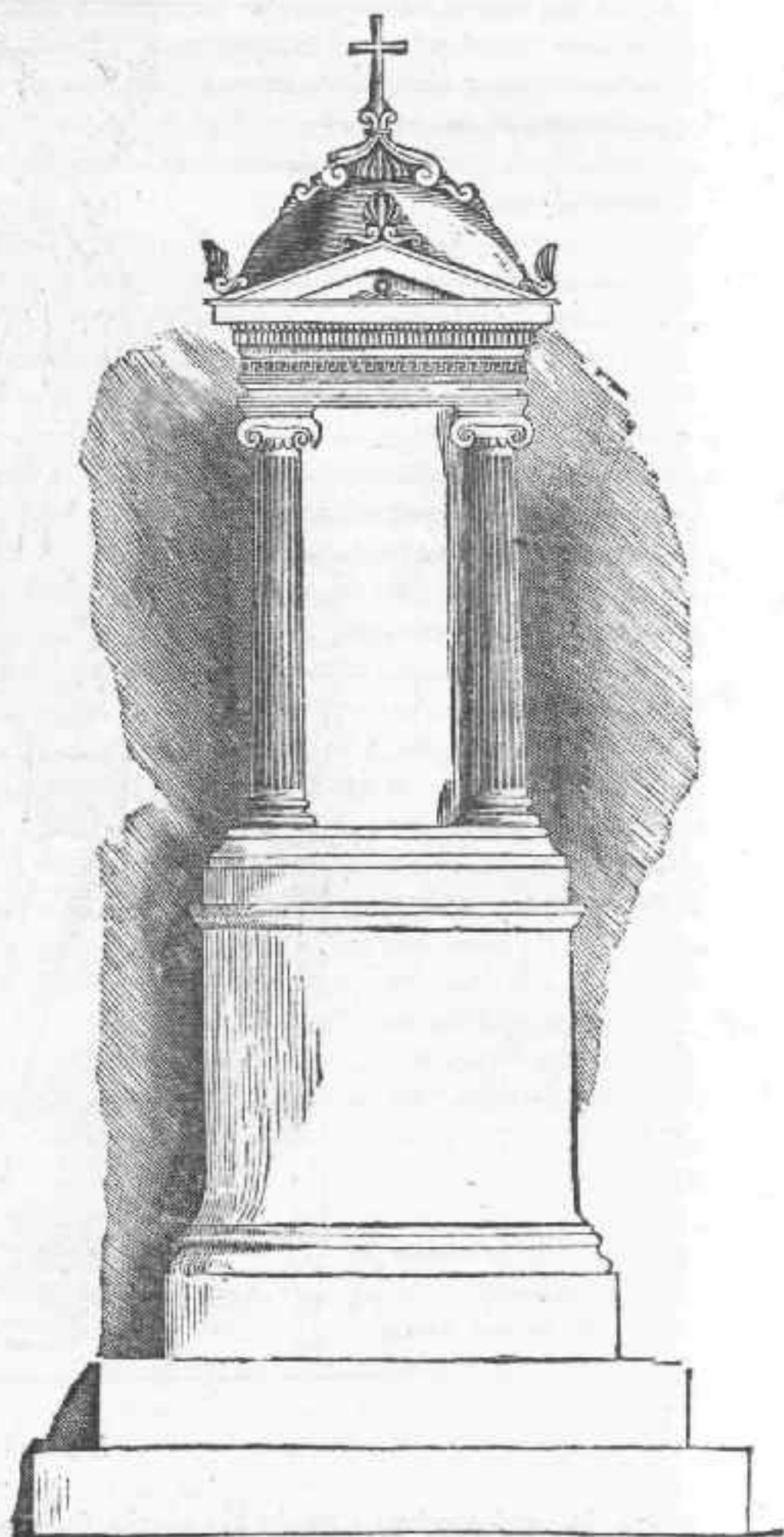
CHARLES S. POTTIN.

(*Ἐπιτετα συνέχεια.)

ΕΡΜΟΓΛΥΦΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΣΣΟΥ.

— 0 —

Μεταξὺ τῶν κατηγοριῶν τὰς ὁποίας ἀποτείνουσι κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους οἱ ξένοι, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ ἥττονος ἐπιπόλαιοι ἢ καὶ οἱ πρὸς ἡμᾶς εὐμενεῖς ὡς ὁ λόρδος Καρλάιλ, ἐπόμενοι εἰς συρμὸν διεκρούοντα δυστυχῶς πλέον τοῦ συνήθους, εἶναι καὶ ὅτι παρα-

Μνημεῖον Κ. Ἰπλιζή.

μελοῦμεν τὰς ὠραίας τέχνας, ἀδιαφοροῦμεν πρὸς τὴν βιομηχανίαν, καὶ καλλιεργοῦμεν τὴν γῆν ὄπως καὶ ἐπὶ Ὀμήρου.

Ἄλλ' οἱ ἀγαθοὶ αὐτοὶ ἐπικριταὶ λησμονοῦσι τρία τινά· πρῶτον μὲν ὅτι αἱ καλαὶ λεγόμεναι τέχλαι δὲν